

Libby brengt de zomer door in het huis van haar oudtante,
maar haar verblijf in Larkspur House rakelt oude familiegeheimen op...

ERICA JAMES

De
Verborgene
tuin

ROMAN

1

Juli 1981
Larkspur House, Suffolk

Libby Mortimer was niet iemand die wegliep voor problemen, echt niet, maar toen ze de kans kreeg om aan Londen met zijn wrede herinneringen aan romantische sprookjeshuwelijken te ontsnappen, greep ze die met beide handen aan. Dan maar een lafaard.

De stad en Marcus lagen nu ver achter haar en met het raampje naar beneden en de warme wind door haar haren reed ze in het oude VW-kampeerbussen naar Suffolk. Als het ding er nu ook nog mee ophield, was dat de laatste druppel. Maar het leven kon niet erger worden dan het al was, toch?

Haar moeder had heel luchtig gereageerd op Marcus' ontrouw en tegen Libby gezegd dat ze overdreef, dat hij alleen had gedaan wat veel jongemannen deden en dat hij nog een laatste keer uit de band had willen springen voordat hij ging trouwen.

'Je weet hoe dat gaat,' was haar moeder verdergegaan, zonder te merken dat ze haar dochter kwetste en zo luchtig alsof ze het over een verandering in het weer had, 'zo zijn mannen nu eenmaal, ze denken nooit na over de gevolgen van hun daden.'

'Als dat me troost moet bieden voor het feit dat mijn verloofde me drie weken voor mijn trouwdag heeft bedrogen met mijn beste vriendin, dan is dat niet bepaald gelukt,' had Libby gezegd.

'Schat, ik wil je alleen laten inzien dat zulke dingen niet zo... rampzalig hoeven te zijn als je denkt.'

'Is dat alles wat je kunt zeggen?' had Libby ongelovig gevraagd. Haar hand had zich om de telefoon geklemd. 'Wou je er soms

nog aan toevoegen dat het een storm in een glas water is en dat ik van een mug een olifant maak?’ Haar moeder was dol op clichés en het was bijna een wonder dat ze er nog niet veel meer mee had gestrooid. Tot dusver had ze het gehouden bij ‘zo zijn mannen nu eenmaal’, maar dat was ongetwijfeld slechts een openingssalvo.

‘Ik zou nog veel meer kunnen zeggen,’ antwoordde ze, ‘maar ik hoor aan je onaangenaam schrille stem dat je niet meer voor rede vatbaar bent en geen goedbedoeld advies meer kunt aannemen. Het enige wat ik er nog aan zal toevoegen, is dat je bij jezelf te rade moet gaan, dat je Marcus deze beoordelingsfout moet vergeven en je tegelijkertijd moet afvragen welke rol je zogenaamde beste vriendin hierin heeft gespeeld. Ik zie dat achterbakse wicht er wel voor aan dat ze hem heeft verleid. Om eerlijk te zijn heb ik haar nooit vertrouwd.’

‘Dus het is allemaal niet Marcus’ schuld?’ Als Libby’s stem haar moeder daarnet al onaangenaam schril in de oren had geklonken, was dat nu nog een graadje erger geworden.

‘Dat zeg ik niet, maar je moet er ook niet al te dramatisch over doen. Je kunt er beter eens aan denken hoe teleurgesteld je gasten zullen zijn als je de trouwerij afblaast. En dan die prachtige jurk, die je nooit zult kunnen aantrekken.’

‘Dit kun je niet menen.’

‘Zeker wel, schat. Ik meen het oprecht. Ga je dat echt allemaal weggooiden, en de mooie toekomst die Marcus en jij samen kunnen hebben, omdat hij iets doms heeft gedaan? Denk er eens aan wat je allemaal kwijt zult raken. En laten we eerlijk zijn: ik denk niet dat je het geluk zult hebben nog een keer een man te vinden die zo begerenswaardig en zo’n goede kostwinner is...’

Verder was Nancy Mortimer niet gekomen met haar lijst van redenen waarom Libby zich gelukkig moest prijzen met een bedrieger en een leugenaar, want Libby had het ondenkbare gedaan en de hoorn op de haak gegoooid. Hoewel Libby al zeventwintig was en talloze keren in de verleiding was gekomen, had ze dat nog nooit gedaan.

Sinds dat gesprek had Libby nog veel meer ondenkbare dingen gedaan. Ze had de verlovingsring met de blauwe saffier en de diamanten – net zo'n soort ring als prins Charles aan lady Diana had gegeven – in Marcus' gezicht gegooid en met een schroevendraaier een diepe kras gemaakt in zijn gloednieuwe Porsche, hoewel ze op dat laatste niet trots was. Het was niet erg origineel en ze had het alleen gedaan omdat ze had geweten dat het hem meer zou ergeren dan alles wat ze verder nog kon doen of zeggen.

Het was verschrikkelijk kleinzielig van haar en het had haar geen enkele bevrediging geschonken. Ze had zich er zelfs diep voor geschaamd dat ze zoiets kinderachtigs en wraakzuchtigs had gedaan. Dat was precies waarvan Marcus haar beschuldigde, dat ze zich gedroeg als een kind. Dat was nadat hij haar had gesmeekt hem te vergeven dat hij met Selina naar bed was geweest. Hij had haar bezworen dat het maar één keer was gebeurd en dat het niets te betekenen had, maar toen Libby haar vriendin Selina erop had aangesproken, had die iets heel anders verteld. Zij beweerde dat ze talloze malen seks had gehad met Marcus.

'Hoe kon je me dit aandoen? Juist jij?' had Libby willen weten. Ze had haar uiterste best gedaan om niet te huilen, want ze wilde haar laatste restje waardigheid behouden en een dam opwerpen tegen de lawine van emoties, die van de afbrokkelende berg van haar zelfbeheersing dreigde te storten. 'Je wist als geen ander hoeveel ik van Marcus hield. Ik begrijp niet dat je me zo hebt kunnen bedriegen. Het ene moment kies je je bruidsmisjesjurk en help je me met de voorbereidingen voor mijn huwelijk en het volgende moment lig je met Marcus in bed. Hoe heb je dat kunnen doen?' Het verraad van haar vriendin had haar net zo gekwetst als dat van Marcus.

Selina had met een onverschillig gezicht haar schouders opgehaald. 'Het ging niet om jou. Het ging om mij en wat ik voor Marcus voelde.'

Libby was geschokt geweest over de kilte van haar vriendin, een kilte die ze nooit eerder aan de dag had gelegd. 'Waarom

zeg je niet gewoon dat in liefde en oorlog alles geoorloofd is?’ had ze gevraagd.

Haar vraag had nog een onverschillig schouderophalen opgeleverd. ‘Dat is niet nodig. Maar in plaats van mij erop aan te kijken, kun je je beter afvragen waarom Marcus bij mij wilde zijn als hij echt van je houdt.’

Het was een goede vraag, waarop Libby in de zesendertig uur sinds ze Marcus en Selina samen in bed had aangetroffen en haar leven op zijn kop was gezet geen antwoord had weten te vinden.

Of moest ze eigenlijk zeggen dat ze de vraag niet wilde beantwoorden, of in elk geval niet eerlijk?

Hoe dan ook, het enige waar ze zeker van kon zijn, was dat ze wegrende van datgene wat ze als haar toekomst had beschouwd en terugging naar Larkspur House, waar ze behalve een van de meest trieste momenten van haar leven ook de gelukkigste tijden had doorgemaakt. Het was een heerlijke plek vol magie en volgens Elfrida en oudtante Bess was het een plaats waar haar gebroken hart kon helen. Dat leek nogal een opgave, want ze voelde zich verschrikkelijk, maar als haar geloof in de liefde en haar aan scherven liggende hart ergens konden worden hersteld, was het in Larkspur House.

Toen ze het dorp Finchley Green in reed en langs een rij huisjes met rieten daken en tuintjes vol stokrozen, lupinen, lavendel, klimrozen en vrouwenmantel kwam, zag ze twee buurhuizen die elkaar leken te willen overtreffen met uitingen van vaderlandsliefde. Bij beide huizen waren rode, witte en blauwe zomerbloemen geplant ter ere van het koninklijk huwelijk, ze waren allebei versierd met vlaggen en slingers en bij een ervan stond een miniatuur-wensput midden in een rond bloemperk, met op het dak een foto van prins Charles en lady Diana, de beroemde foto van het paar toen in februari hun verloving bekend was gemaakt. Hij herinnerde haar pijnlijk aan het aanzoek van Marcus en opeens werd ze overvallen door het verlangen om te stoppen en iets ondenkbaars met die foto te doen.

Ze verdrong de aanvechting, hoe sterk die ook was, en reed langs het dorpsplein, de eendenvijver en de winkels en daarna de heuvel af en over het bruggetje, waarna ze een scherpe bocht naar rechts maakte en door Woodley Lane hobbelde, een smal pad waar het fluitenkruid speels langs de zijkanten van haar pas geschilderde kampeerbusje streek.

Zij en Selina hadden de afgelopen achttien maanden hun eigen cateringbedrijf gehad, dat vooral buffetlunches verzorgde voor zakelijke klanten in de City, en hoewel Selina haar eigen auto was blijven gebruiken om dienbladen met eten naar hun klanten te brengen, had Libby besloten haar Honda-hatchback in te ruilen voor een VW-kampeerbusje. Ze had hem opnieuw laten spuiten en het opschrift VAN ONZE KEUKEN NAAR UW TAFEL erop laten zetten. De bus was een godsge Geschenk gebleken, want hij was ideaal om voedsel door de stad te transporteren, maar op een langere rit als deze was het een echte rammelkast.

De vraag wat er nu met de zaak zou gebeuren stond heel laag op Libby's prioriteitenlijstje. In de aanloop naar haar huwelijk met Marcus had ze haar agenda leeggemaakt en het aan Selina overgelaten om de nog uitstaande opdrachten af te handelen, omdat ze zich wilde concentreren op de laatste dingen die nog geregeld moesten worden. Ze had ook vrij genomen voor de huwelijksreis, dus ze had nog vijf of zes weken om te besluiten wat ze ging doen. Het was natuurlijk geen optie om met Selina te blijven samenwerken.

Voordat ze uit Londen was vertrokken had ze een hele lijst afgewerkt. Zo had ze de bloemen en de fotograaf afgezegd en de bruidswinkel ervan op de hoogte gesteld dat ze de jurk niet nodig zou hebben. De rekeningen zouden evengoed moeten worden betaald en haar moeder zou daar ongetwijfeld eindeloos over klagen, maar er zat niets anders op. Er moesten ook nog huwelijksgeschenken worden teruggestuurd, maar dat zou ze later moeten regelen.

Ook had ze aan haar vriendinnen moeten uitleggen dat het huwelijk was afgeblazen. Toen ze bijgekomen waren van de

schrik hadden ze aangeboden haar zoveel mogelijk te helpen, maar eigenlijk konden ze niet veel doen. Libby moest hier zelf mee in het reine zien te komen en als ze eenmaal weer in Larkspur House was, bij Bess en Elfrida, kon het helingsproces hopelijk beginnen.

Met een kruiwagen vol verwelkte bloemen en onkruid dat het had gewaagd de kop op te steken tussen het grind van de oprit sjouwde Elfrida Ambrose rakelings langs de beukenhaag om Larkspur House heen. Ze stootte met de kruiwagen het hek open en liep behoedzaam over het pad naar de ommuurde moestuin – een aantal van de in visgraatpatroon gelegde stenen was los komen te zitten en daar kon je onverhoeds over struikelen. Ze moest er echt eens aan denken om Andrew te vragen ze weer op hun plek te leggen. Het probleem was dat hij als enige tuinman al veel te veel te doen had.

In de omsloten moestuin, waar de brandende hitte werd vastgehouden door vier door de zon verwarmde bakstenen muren, hing de zware geur van de rijpende perziken aan de leibomen. Ook rook ze de aardbeien, glanzend rode juweeltjes die tussen de groene bladeren en de beschermende laag stro die ze zorgvuldig om elke plant had gelegd uit piepten. Ze zou straks terugkomen om er een paar te plukken voor het avondeten. Of misschien zou ze Libby vragen om het voor haar te doen. Het meisje moest bezig worden gehouden. Niet dat het plukken van een kom aardbeien het antwoord was op Libby's problemen.

Elfrida trok haar tuinhandschoenen uit, haalde haar snoeischaar uit de achterzak van haar corduroybroek en knipte wat kruiden af: munt, bieslook, peterselie en dragon.

Ze kon het niet laten om wat dragonbladeren tussen haar vingers fijn te wrijven en de sterke, aromatische geur op te snuiven. Van alle kruiden die ze kweekte, riep dit met zijn zomerse anjisseur de meeste herinneringen op; het bracht haar terug naar de tijd dat ze jong en verliefd was. De tijd dat ze beschouwd werd als een schoonheid.

Hoewel het nu moeilijk te geloven was, hadden er na het feest voor haar eenentwintigste verjaardag in het Ritz in Londen foto's van haar in *Tatler* en in de roddelbladen gestaan. Ze was omschreven als *Elfrida Ambrose, een stralende schoonheid, dochter van Charles en Cecily Ambrose en de jongere zus van mevrouw George Lassiter*. Die beschrijving was niet goed gevallen bij haar zus, die aanstoot nam aan de implicatie dat slechts een van de zussen mooi was. Prudence had weken gemopperd over die belediging, zonder zich ervan bewust te zijn hoe kleingeestig en jaloers ze klonk. Of misschien had het haar niet kunnen schelen. Uiteindelijk had George, haar echtgenoot, haar terechtgewezen. 'Jij bent een getrouwde vrouw, Prudence, en dus is jouw uiterlijk alleen voor mij van belang.'

George was geen bijzonder charismatische man, dat moest worden gezegd, maar Prudence was dan ook niet gevallen voor zijn persoonlijkheid. Ze had zich vooral aangetrokken gevoeld tot de huizen in Mayfair, Norfolk en de Highlands, die haar de status bezorgden waar ze volgens haar recht op had. Ze was altijd een verschrikkelijke snob geweest, die voortdurend hoger op de maatschappelijke ladder wilde klimmen. Het was een van de vele dingen die het zo moeilijk voor de twee zussen maakten om met elkaar overweg te kunnen. Ze hadden zo'n andere kijk op de wereld dat ze het zonder uitzondering met elkaar oneens waren.

Elfrida snoof de heerlijke geur van gebak op toen ze door de koele bijkeuken naar de keuken liep. Bess haalde net een blad met scones uit de oude oven. Op de eikenhouten tafel stonden een schaal met rozijnenkoekjes en een *sponge cake* met glazuur en een vulling van botercrème en jam.

'Je beseft toch wel dat Libby in haar eentje komt, hè?' merkte Elfrida op toen ze de kruiden naast de witte porseleinen wasbak legde. 'Ze brengt geen leger hongerige soldaten mee. Tenzij de plannen veranderd zijn en je bent vergeten me dat te vertellen. Moeten we extra bedden opmaken?'

Met een rood en bezweet gezicht liet Bess de scones op een

rekje glijden. ‘Natuurlijk niet,’ zei ze. ‘Ik wil die arme meid gewoon verwennen.’

‘Zoals altijd,’ zei Elfrida met een glimlach; niemand had een groter hart dan Bess Judd. Ze was zestien geweest toen ze voor haar kwam werken. Dat was negenenvijftig jaar geleden, maar Elfrida kon het zich nog herinneren als de dag van gisteren, vooral omdat Bess was gekomen nadat Elfrida tot woede van haar zus was weggelopen van een Italiaanse etiquetteschool. Toen ze terugkwam in Engeland had Prudence, die vier jaar ouder was dan Elfrida en vond dat zij in de plaats moest treden van hun overleden ouders, volgehouden dat het niet gepast was dat de net eenentwintig geworden Elfrida in haar eentje in Larkspur House ging wonen. Ze wilde dat het huis, dat ze hadden geërfd van hun ouders, werd verkocht en dat Elfrida naar Tilbrook Hall in Norfolk kwam, waar Prudence en George haar in de gaten konden houden. Elfrida was daar krachtig tegen ingegaan. ‘Larkspur House wordt niet verkocht! Over mijn lijk!’ had ze geprotesteerd.

‘Dat kan geregeld worden,’ had Prudence onheilspellend gezegd.

Elfrida had een beroep gedaan op George en hem voorgehouden dat een lastige schoonzus wel het laatste was waar hij behoefte aan had. Daar moest hij het mee eens zijn geweest, want hij maakte korte metten met alle argumenten van zijn vrouw en nadat Elfrida had beloofd dat ze zich zou gedragen en hen niet te schande zou maken, kreeg ze toestemming om met een paar personeelsleden – van wie ze de meesten al kende sinds ze een kind was – in Larkspur House te blijven wonen. Prudence had wel als voorwaarde gesteld dat ze een kamenier zou nemen, wat ook gebeurde.

Bess Harding (zoals ze toen heette) was gearriveerd met een kleine gehavende koffer en de gretigheid van een snelle leerling. Ze had blozende wangen en een levendige aard en had ondanks haar jonge leeftijd al als kamenier gewerkt, ze kon goed organiseren en ze kon naaien als de beste. Maar in de ogen van Elfrida

waren dat minder belangrijke talenten. Trouw, vriendschap en volkomen betrouwbaarheid waren de eigenschappen waarmee ze Elfrida's bewondering had geoogst en dat waren na alles wat ze samen hadden meegemaakt nog steeds de kwaliteiten die het meest voor haar betekenden.

Omdat Bess bij de wasbak moest, liep Elfrida naar de tafel. Ze wilde net een rozijnenkoekje pikken toen Bess naar het open raam keek. 'Daar is ze,' riep ze. Ze veegde haar handen af aan haar schort en draaide zich snel om. 'Nou, wat je ook doet, bestook die arme meid niet met honderd vragen over die elendige Marcus. Hou het gesprek luchtig, zoals ik je eerder al heb gezegd.'

'Nog meer instructies?'

'Ja.' Bess liep naar de hal. 'Blijf met je vieze vingers van die koekjes af terwijl ik Libby help met haar bagage.'

'Weet je, soms vraag ik me af wie van ons hier de baas is.'

'Helemaal niet,' riep Bess over haar schouder. 'Hoe zou je de boel hier draaiende kunnen houden zonder mijn uitstekende managementvaardigheden?'

'Het was een retorische vraag!' riep Elfrida, die uitdagend een van de koekjes pakte en haar tanden erin zette.

'Libby, liefje, mag ik even iets opmerken?' vroeg Elfrida.

Bess, die klaarstond met de theepot om hun kopjes nog eens vol te schenken, keek scherp op van het witte tafelkleed en de borden met zalm-en-komkommersandwiches, koekjes, scones en sponge cake, en wierp een blik op Elfrida in haar rieten stoel. Elfrida depte delicaat haar mondhoeken met een servet, alsof ze in haar mooiste kleren zat te dineren in het Savoy.

In werkelijkheid zaten ze op het terras onder de met rozen begroeide pergola, waarvan af en toe een lichtroze bloemblad langzaam op de tafel dwarrelde. Bess hoopte dat het Libby niet zou doen denken aan confetti. En in plaats van haar mooiste kleren droeg Elfrida haar gebruikelijke flodderige corduroybroek, een mannenoverhemd zonder kraag waarvan ze de mouwen had

opgerold, en een gehavende panamahoed. Haar lange, zilvergrijze haar lag in een vlecht over haar schouder en borst en leek net een kattenstaart. Bess verwachtte half en half dat de vlecht zou gaan bewegen, ten teken dat Elfrida net als een kat klaarzat om zijn prooi te bespringen. En dat was ongetwijfeld ook zo.

Bess schraapte waarschuwend haar keel om Elfrida eraan te herinneren dat ze haar beste beentje moest voorzetten en onder geen beding iets mocht zeggen wat Libby nog meer van streek kon maken. Maar Elfrida stak met een gekmakend strijdvaardig gebaar haar kin naar voren en hield haar kopje omhoog om het nog eens te laten volschenken, wat Bess nadrukkelijk negeerde.

‘Natuurlijk mag dat,’ zei Libby in antwoord op Elfrida’s vraag.

‘Je bent magerder geworden,’ zei Elfrida. ‘Veel te mager, vind ik.’

Dat was Bess ook opgevallen toen Libby was gearriveerd. Het had haar zelfs geschokt dat het meisje zo was veranderd sinds ze haar voor het laatst had gezien, maar ze had er niets over gezegd. In plaats daarvan had ze zich voorgenomen ervoor te zorgen dat Libby goed zou eten zolang ze hier bleef.

‘De meeste bruidjes vallen af in de weken voor hun trouwdag,’ zei Libby mild. ‘Vooral als die op het laatste moment wordt afgeblazen.’

‘Ja, maar jij bent gewoon broodmager geworden en dat is totaal niet aantrekkelijk. Tenzij je natuurlijk een actrice bent en de rol speelt van een tragische heldin die doodgaat aan tuberculose. In dat geval is dat half verhongerde uiterlijk een must. Je lijdt toch niet aan tbc? Of ben je misschien anachoreet?’

Weer schraapte Bess waarschuwend haar keel. Botheid was niet hetzelfde als gewoon over iemand heen walsen, en in dat laatste was Elfrida bijzonder goed.

‘Bess, je kunt een ratelslang blijven nadoen, maar ik heb liever dat je me nog wat thee inschenkt en accepteert dat het geen zin heeft te gaan zitten genieten van de heerlijkheden die je voor ons hebt gemaakt zonder dat we zeggen waar het op staat.’

‘Waar het op staat is dat jij weer eens tekeergaat als een olifant

in een porseleinkast,' kaatste Bess terug. 'En je kunt je eigen thee inschenken in plaats van met je pink omhoog te gaan zitten.'

'Een olifant in een porseleinkast? Ik?' Elfrida huiverde theatraal. 'Ik ben juist uitermate discreet en behoedzaam.'

'Jij kunt nog niet discreet zijn als je leven ervan zou afhangen. Je stormt overal als een stier op af, zonder je ook maar iets aan te trekken van de gevoelens van een ander. Je denkt alleen maar... ' Bess' stem stierf weg toen ze tot haar ontzetting zag dat Libby zat te huilen. Ze had haar hoofd gebogen en haar gezicht bedekt met haar handen en servet, en haar schouders schokten.

'Ach, lieve meid.' Bess stak haar hand naar haar uit. 'Het spijt me dat we je van streek hebben gemaakt.' Ze wierp de veroorzaker van de huilbui een blik toe die zoveel wilde zeggen als: zie je nu wat je gedaan hebt?

'O, lieve hemel,' zei Elfrida, 'heb ik de zaak verkeerd beoordeeld?' Ze was zo fatsoenlijk om berouwwol te klinken. 'Let maar niet op mij, Libby. Ik ben een dwaze oude vrouw die beter zou moeten weten.'

Libby liet langzaam haar handen zakken en keek op. 'Je hoeft je niet te verontschuldigen,' zei ze met dichtgeknepen keel. 'Ik huil niet, ik lach om jullie allebei. Echt, jullie hebben geen idee hoe fijn het is om jullie te horen kibbelen. Zoiets normaal heb ik niet meer meegemaakt sinds ik Marcus en Selina samen in bed heb aangetroffen.'

'Zie je nou wel, Bess!' riep Elfrida triomfantelijk. 'Ik wist wel dat het geen zin had om haar met fluwelen handschoentjes aan te pakken.'

'Alsof jij ooit iemand met fluwelen handschoentjes hebt aangepakt.'

'Hou alsjeblieft op, jullie twee, anders krijg ik nog een lachbui. En Elfrida, maak je maar geen zorgen. Ik heb geen anorexia. En ik ben zelfs geen anachoreet.'

'Ik ben blij het te horen. En om de koe maar even bij de hoorns te vatten, ongeacht wat iemand die tegenover me zit daarvan denkt: kunnen we ervan uitgaan dat er geen kans is dat

je het goedmaakt met Marcus en toch met hem verdergaat?’

‘Geen enkele kans,’ zei Libby heftig. ‘Ik wil hem nooit meer zien.’

‘Mooi. Want in mijn ogen, en voor wat het waard is – nee, Bess, ik hou mijn mond niet tot ik heb gezegd wat ik te zeggen heb: Libby, je bent zonder hem beter af. Hij was niet de juiste man voor jou. Je bent honderd keer meer waard dan iemand als hij. En dat mag ik zeggen, vind ik.’

‘Zeg je dat omdat hij me heeft bedrogen?’

‘Nee,’ zei Elfrida nadrukkelijk. ‘Ik vond het van het begin af aan.’

In haar hart was Bess het eens met wat Elfrida had gezegd, maar het was altijd gevaarlijk om in dit stadium, waarin de emoties hoog opliepen, kwaad over iemand te spreken, want als Libby toch besloot Marcus te vergeven kon het strenge oordeel niet meer worden teruggenomen. Bess wilde dat eventuele probleem vermijden en dus zei ze: ‘Wat dacht je van nog een boterham of een plak cake?’

‘Zie je nou, dat is het verschil tussen je oudtante en mij,’ zei Elfrida vrolijk. ‘Ik maak gebruik van de sloophamertechniek en zeg je recht in je gezicht dat je zo mager bent als een vogelverschrikker, terwijl Bess de zachte aanpak hanteert en denkt dat je niet door zult hebben dat ze je kruimel voor kruimel vetmest. Ze heeft je sneller in een kooi dan jij Hans en Grietje kunt zeggen!’

Bess klakte met haar tong. ‘Wat kun je soms toch absurd doen.’

‘Ik doe het met liefde.’

Libby glimlachte en pakte een sandwich. ‘Beide methoden hebben hun voordelen. Maar ik pas voor de kooi, als jullie het niet erg vinden.’

‘Er is maar één iemand die het verdient om in een kooi te worden opgesloten en we weten allebei wie dat is,’ zei Bess.

Elfrida rolde met haar ogen. ‘Dit krijg ik dus elke dag voor mijn kiezen, Libby. Ze wordt op haar oude dag echt een bullebak.’

‘Vergeet niet dat ik vijf jaar jonger ben dan jij,’ kaatste Bess terug.

Elfrida zwiepte guitig met haar vlecht. ‘Maar net. Niet dat iemand dat zou raden.’ Ze nam een slokje van de thee die ze voor zichzelf had ingeschonken en trok een vies gezicht. ‘Koude thee, is er iets erger?’

Bess zuchtte. ‘Ik zal een verse pot gaan zetten.’

‘Waarom laat je mij dat niet doen?’ bood Libby aan. ‘Ik wil mezelf graag nuttig maken terwijl ik hier ben.’

‘Daar is nog tijd genoeg voor.’ Elfrida ging zo abrupt staan dat ze tegen de tafel stootte. ‘Ik doe het wel even.’ Ze pakte de theepot en hield hem in de lucht alsof het een trofee was die ze net had gewonnen. ‘En statig schrijdt zij henen,’ declameerde ze.

Toen ze in het huis was verdwenen zei Bess tegen Libby: ‘Ik ben bang dat ze in tegenstelling tot goede wijn niet beter wordt met de jaren. De hemel mag weten dat ik mijn best heb gedaan.’

‘Wat mij betreft moet ze gewoon blijven zoals ze is, en jij ook,’ zei Libby.

‘Maar je moet het zeggen als ze te ver gaat. Ze bedoelt het goed, maar af en toe mag ze het wel eens wat mooier verpakken.’

‘Ik ben misschien een beetje beurs en gehavend na wat er de laatste dagen allemaal is gebeurd, maar ik ben niet van suiker.’

‘Dat weet ik. Maar ik wil niet dat ze over je gevoelens heen walst. Je hele wereld staat op zijn kop en niemand heeft het recht om daar grapjes over te maken. Niet zolang het allemaal nog zo’n pijn doet.’

Libby tuitte haar lippen alsof ze hierover nadacht en pakte een van de rozenblaadjes van de tafel. ‘Eigenlijk ben ik op dit moment vooral kwaad en probeer ik die woede uit alle macht te bedwingen.’

‘Het zou best kunnen dat je dat beter niet kunt doen. Misschien moet je juist eens goed stoom afblazen, net als een ho-gedrukpan.’

‘Dat klinkt heel aantrekkelijk. Maar ook gevaarlijk,’ voegde Libby er met een glimlachje aan toe. ‘Bedenk eens hoe ontzet mijn moeder zou zijn. Je weet dat ze vindt dat iedereen zijn emoties moet verbergen.’

‘Nou, ze hoeft er niets over te horen. Weet ze dat je hier bent?’

‘Nee. Ik kon mezelf er niet toe zetten om het haar te vertellen, want zij vindt nog steeds dat ik de trouwerij moet laten doorgaan. Ik zweer je dat ze zich alleen maar druk maakt om wat de mensen zullen denken als ik dat niet doe.’

Triest genoeg was dat vaak het enige waar Nancy iets om gaf, dacht Bess.

‘De plannen zijn gewijzigd,’ riep Elfrida vanaf de andere kant van het terras. ‘Vergeet de thee, wat wij nodig hebben is champagne!’

Bess maakte aanstalten om op te staan en het blad van Elfrida over te nemen, maar Libby was haar te snel af. ‘Geef dat maar even aan mij,’ zei ze.

‘Dat hebben we hier nodig, een jonger paar handen,’ zei Elfrida. ‘Enige kans dat ik je in de tuin aan het werk kan zetten zolang je hier bent, Libby? Er is altijd genoeg te doen en jij bent een van de weinige mensen door wie ik me zou willen laten helpen.’

‘Ik zou teleurgesteld zijn als je me niet zou vragen een steentje bij te dragen.’

‘Waarom champagne?’ vroeg Bess op haar hoede, terwijl Elfrida de capsule en het ijzerdraad weghaalde, handig met haar sterke vingers de kurk verwijderde en de coupes vulde zonder een druppel van het goudgele vocht te verspillen.

‘We moeten proosten op Libby en haar nieuwe leven,’ antwoordde Elfrida. Ze deed de glazen uit, bleef staan alsof ze meer nadruk wilde geven aan wat ze ging zeggen en hief haar glas. ‘Libby,’ zei ze plechtig, ‘Marcus is gewoon iemand die je vroeger hebt gekend, een schoft door wie je ervaring hebt opgedaan. En om die goeie ouwe Oscar Wilde te citeren: ervaring is simpelweg de naam die we aan onze vergissingen geven.’

‘Heel mooi gezegd,’ zei Bess opgelucht toen ze hun glazen tegen elkaar tikten, en ze had er het liefst aan toegevoegd: *en ga nu zitten voor je iets zegt wat het moment bederft.*

Maar Elfrida was nog niet klaar. Natuurlijk niet.

‘*Non, je ne regrette rien!*’ zong ze uit volle borst, zodat een duif die zachtjes in een boom had zitten koeren verschrikt opvloog. Maar gelukkig kregen ze maar een paar regels uit het lied te verduren en nadat ze die met een stralende glimlach ten gehore had gebracht, sloeg Elfrida moeiteloos de inhoud van haar glas achterover. Daarna hief ze haar arm, smet het glas tegen de muur van het huis en verdween weer naar binnen om een nieuw glas te halen.

Het was een enorm theateraal gebaar, dat Bess in geen jaren van Elfrida had gezien. Het bracht talloze herinneringen naar boven aan gelukkiger tijden aan de Franse Riviera, waar Elfrida had gedanst met de woest aantrekkelijke liefde van haar leven, Nikolaj Demidov. Hij was een reus van een man en in zijn armen had Elfrida met haar betoverend dartele geest een mooi popje met een hoofd vol krullen geleden. Ze waren een schitterend en glamoureuus stel geweest.

Je hoefde geen genie te zijn om te begrijpen dat Elfrida Libby’s gebroken hart associeerde met haar eigen verdriet van lang geleden.

Bess zette de herinnering aan alles wat erop was gevolgd van zich af en bood Libby nog iets te eten aan. ‘Wil je een scone? Je moet een bodem hebben voor alle champagne die Elfrida je wil laten drinken.’

‘Ik kan altijd nee zeggen.’

‘Dat is waar. Maar je weet hoe overtuigend ze kan zijn.’

Elfrida pakte een glas van het buffet in de eetkamer. De glazen waren allemaal een beetje stoffig omdat ze zo weinig werden gebruikt, maar dat was te verhelpen met een theedoek. Wat Bess daar ook van zou zeggen.

Er was een tijd geweest dat elk wijn-, sherry- en whiskyglas voortdurend in gebruik was en het zilver glanzend gepoetst was. Het leek een eeuwigheid geleden dat in Larkspur House bijna altijd gasten verbleven. Iedereen had het geweldig gevonden om hier het weekend door te brengen en te genieten van de

prachtige tuin – soms hadden ze zelfs geholpen in de tuin – en er had altijd een sfeer van plezier en vrolijkheid geheerst. Soms was het gelach een beetje geforceerd, maar het had geholpen om het verdriet te verdrijven.

Dat was zo vaak wat je in het leven moest doen om je staande te houden: je gedragen alsof de pijn er niet was. Dat zou Libby nu ook moeten doen. Net als Elfrida en Bess. Soms moest je als een volleerd actrice de persoon spelen die je voor de buitenwereld wilde zijn. Dat had Elfrida al heel jong geleerd.

Van Erica James verschenen:

Een dierbare tijd
Verborgen talent
Oude vriendschap
Zussen voor altijd
Italiaans voor beginners
Schaduwleven
De kleine dingen
Een nieuw begin
Beloofd is beloofd
Kind van haar vader
Een huis vol vrienden
De zomer aan het meer
De bloemenjaren
De thuiskomst
Een onverwachte wending
Zomerliefde
Het grote huis
Zwaluwzomer
Brieven van vroeger
Moeders en dochters
De verborgen tuin

Eerste druk april 2024

Oorspronkelijke titel *A Secret Garden Affair*

Oorspronkelijke uitgever HQ, een imprint van HarperCollins Publishers Ltd
Copyright © Erica James 2023

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 6946 5

ISBN e-book 978 90 261 6947 2

ISBN luisterboek 978 90 261 6948 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.